

[Handelsministeren.]

ofredes. Statsministeren har udførligt svaret de forskellige Talere, der har berørt denne Affære, og jeg har ikke noget til Statsministerens Ord at tilføje udover at sige, at jeg vel forstaaer, at der her i Folketinget udtales en Beklagelse over, at en kongelig Embedsmand i Handelsministeriet * saa groveligt har kunnet svigte sine Pligter og saa skammeligt har tilsidesat ethvert Hensyn baade i kollegial og i embedsmæssig Henseende, saaledes at hans Brøde nu ogsaa delvis skal lægges over paa hans Kolleger. Jeg forstaaer ogsaa, at der kan spørges om Ansvar for det, der er passeret, og at man kan spørge om, hvorledes det har været muligt, at saa store Forsyndelser har kunnet finde Sted. Men det forekommer mig, at man nu maa lade den retslige Undersøgelse, som Ministeriet har ladet iværksætte, foregaa uden nogen Indblanding. Det kan jo dog fornuftigvis ikke være rigtigt at dømme nogen uden Undersøgelse, saa meget mindre som det, der her er Tale om at dømme over og straffe for, ikke er den egentlige Forbrydelse, men noget ganske andet. Lad nu den ansvarlige og af Regeringen anordnede Undersøgelse foregaa i Ro og uden Paavirkning af nogen Art. Jeg tror, vi alle er vel tjente med at tage saadan paa denne Sag.

Formanden: Jeg skal her afbryde Forhandlingerne og udsætte Mødet. Det genoptages i Aften Kl. 7³⁰.

Mødet udsat Kl. 4²⁰.

Mødet genoptaget Kl. 7³⁰.

Kirkeministeren (Dahl): Man har, som det var at vente, ogsaa i Aar fra forskellige Sider fremsat Ønsker om Tilskud af Statskassen til Opførelse af nye Kirker. Det forekommer mig dog, at Ønskerne ikke er saa mange som i tidligere Aar, ligesom jeg ogsaa synes, at de ikke er fremført med synderlig Styrke i Aar. Jeg er tilbøjelig til at tro, at dette hidrører fra, at man har den umiddelbare Opfattelse, at der ikke er nogen egentlig Kirkenød noget Sted i vort Land,

selv om der maaske nok hist og her kan være et forstaaeligt Ønske om at faa en ny Kirke, enten fordi Afstandene til den gamle Kirke er store, eller fordi Befolkningstallet af en eller anden Grund er steget særlig stærkt i de senere Aar. Jeg er klar over, at der kan komme Krav om Tilskud af Statskassen til en ny Kirke hist og her, Krav, som neppe lader sig afvise. Jeg tror imidlertid ikke, at dette gælder nogen af de paatænkte Kirker, der har været Tale om under den Forhandling, som har fundet Sted her i Tinget i Aar.

Det ærede Medlem Hr. Hans Jacob Sørensen har rettet en indtrængende Henstilling til mig om at foreslaa en Bevilling paa 5 000 Kr. som en Efterbevilling til den nylig opførte Kirke i Holsted Stationsby. Nu er disse ret hyppige Anmodninger om Efterbevillinger til nyopførte Kirker, som har faaet betydelige Statstilskud, altid ret kedelige at faa præsentere. Bygherrerne har, før de begyndte at bygge, vidst, hvor stort et Statstilskud de kunde regne med, og de burde holde deres Udgifter indenfor denne Sum, navnlig nu, hvor Prisforholdene ikke er saa usikre som for en Del Aar siden. Jeg vil derfor gerne benytte den Lejlighed, som dette Andragende fra Holsted giver mig, til paa det alvorligste at opfordre dem, som for Tiden opfører Kirker med Statstilskud — og det er jo ikke saa faa, den forrige Regering var jo som bekendt ret villig til at bevilge Statstilskud til Opførelse af nye Kirker —, til at holde sig indenfor de en Gang bevilgede Beløb. Jeg vil, hver Gang en ny Kirke ønskes indviet, stille det som den ufravigelige Betingelse for Indvielsen, at Kirken er gældfri. Kirken i Holsted er jo imidlertid baade indviet og taget i Brug, og jeg skal derfor i dette Tilfælde nøje sætte mig ind i de herhenhørende Forhold, og hvis jeg finder, at de taler for, at der bevilges yderligere Tilskud, skal jeg ved Finanslovforslagets anden Behandling stille Forslag om et saadant i dette enkelte Tilfælde.

Det ærede Medlem Hr. Nørskov beklagede sig — lidt bittert — over, at jeg havde afslaaet at foreslaa en Bevilling paa 6 000—8 000 Kr. til et Taarn paa Grathe Kirke, men det ærede Medlem rettede jo imidlertid ingen Henstilling til mig om at optage nogen Bevilling til et saadant Taarn. Han mener rimeligvis — og med Rette —, at det er unødigt at gøre dette, og jeg skal derfor ikke omtale denne Sag nærmere.